

အမှတ်စဉ်

သမိုင်းဆိုတာ လူတွေ၊ လောကသားတွေရဲ့ ပုံပြင်ဝတ္ထုလို ခေါ်နိုင်ပါတယ်။ လူ့ဘဝရဲ့ ဇာတ်ခုံပေါ်မှာ ကပြသွားတဲ့ ပြဇာတ်ကလေးရဲ့ ဝတ္ထုဇာတ်ကြောင်းဖြစ်ပါတယ်။ လူတွေ ဘယ်လိုနေကြရတယ်၊ ဘယ်လို ဒုက္ခခံခဲ့ရတယ်၊ ဘယ်လိုပျော်ပြီး ဘဝရဲ့ သာယာမှုတွေ ဖန်တီးခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းပါပဲ။ သမိုင်းအကြီးစား ဖြစ်စေ၊ အသေးစားဖြစ်စေ၊ ပင်မကျောရိုးအကြောင်းကတော့ ဒါပါပဲ။ လူသားတွေမှာ သမိုင်း (History) ရှိခြင်းက လူတွေနဲ့ အခြားသက်ရှိတွေနဲ့ကွာတဲ့ ဝိသေသထူး တစ်ခုဖြစ်ပါတယ်။

သမိုင်းပုံပြင် ဇာတ်ကြောင်းတွေကို လူတွေဘာကြောင့် ရေးသားမှတ်တမ်းပြုစုနေတာလဲ။ အရေးကြီးဆုံးကတော့ မှတ်တမ်းထားရမယ့် တာဝန်ရှိနေတာကြောင့်လို့ ဆိုရမယ်။ အထက်ကဆိုခဲ့သလို လူတွေနဲ့ အခြားသက်ရှိတွေ ကွာနေရတဲ့အကြောင်း မဟုတ်လား။ ဒီလို တင်ပြရာမှာလဲ အရေးကြီးဆုံး ပဓာနအကျဆုံးကတော့ အမှန်တရားကို ဦးလည်မသန် ရှေးရှုဖို့ ဖြစ်ပါတယ်။ အရှိကိုအရှိ အတိုင်း၊ အဖြစ်ကို အဖြစ်အတိုင်း၊ ကောင်းတာ၊ ဆိုးတာ၊ ချို့တာ၊ ခါးတာ အကုန်ကို မထိန်မမှတ်ဖော်ထုတ်ရပါမယ်။ ဒီအပေါ်ကို မြင်တဲ့ မှတ်ချက်တွေ ထင်မြင်ချက်တွေကတော့ တစ်မျိုးပါ။ ဒါတွေကို သပ်သပ်ထည့်ပေးနိုင်ပါတယ်။

ပါမောက္ခ ဒေါက်တာအောင်ခင် ရေးသားထားတဲ့ “ဒို့ဘဝ ဆေးကျောင်း မပေ့စကောင်း” ကတော့ ဆေးကျောင်းသားနဲ့ ဆေးပညာသင်ကြားရေးလောက၊ ဆေးလောက ခေတ်တစ်ခေတ်ရဲ့ ဖြစ်ပုံ၊ ဖြစ်စဉ်တွေကို သမိုင်းတင်ထားတဲ့ စာအုပ်ဖြစ်တယ်။

အဖြစ်တွေကို အဖြစ်အတိုင်း လှပပြီးသရုပ်ဖော်ပေးတဲ့ စကားလုံးတွေ၊ အရေးအဖွဲ့တွေနဲ့ ဆင်ယင်ထားတယ်။ ဆွဲဆောင်မှု ရှိပါတယ်။ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းလို့ ဆက်ဖတ် သွားနေချင်တဲ့ စိတ်တွေဖြစ်လာတယ်။ ဒီအချက်ကတော့ ဆရာဝန်တွေ၊ သက်တူ

သက်ပြိုင်တွေအတွက် ပိုပြီးအားသန်နေပေးမယ့် သာမန် စာဖတ်သူတွေ အတွက်လဲ စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းပါတယ်။ ရယ်ရွှင်ဖွယ် ပျော်စရာ တွေလဲ ပါပါတယ်။ အတွင်းကျကျကို ထိုးထွင်းပြီးကြည့်လိုက်ရင်တော့ သင်ခန်းစာ ယူစရာတွေရှိနေပါတယ်။ အကောင်းနဲ့ အဆိုးဆိုတာ အမြဲ ဒွန်တွဲလာတာဆိုတော့ ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာ သုံးသပ်လိုက်လျှင် အဖိုးတန် သင်ခန်းစာတွေ တွေ့လာမှာပါ။

ပြောင်းလဲလာတဲ့ ဆေးနဲ့ ဆေးရုံလောက အဲဒီအတွင်းက အချင်းချင်းဆက်ဆံရေး၊ လူမှုဆက်ဆံရေးဟာလဲ ထင်သာမြင်သာ ရှိလာပါတယ်။ အဲဒီတုန်းက ဆေးရုံလုပ်သား အချင်းချင်း လူနာကို ပြုစုနေတဲ့ အဖွဲ့ကလေးမှာ အုပ်စုစိတ်ဓာတ် မိသားစု စိတ်ဓာတ် (Team Spirit) ပိုရှိကြတယ်။ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ပိုလေးစားတယ်။ ယုံကြည် အားထားကြတယ်။ သူနာပြုအုပ်ကြီး (Sister) တစ်ယောက် အကြောင်း ဖတ်ရတော့ ကျွန်မအတွက် ရှေးဖြစ်ဟောင်း အထူးအောက်မေ့ဖွယ် ဖြစ်စေခဲ့ပါတယ်။ စည်းကမ်းကြီးတယ်၊ စနစ်ရှိတယ်။

လူနာကောင်းရေးကို ဦးထိပ်ထားတယ်။ လူနာနဲ့လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေ အပေါ် မျှမျှတတ သဘောထားရှိပြီး ဆက်ဆံတယ်။ အလုပ်လုပ်ရာမှာလဲ မျက်နှာမလိုက်တိကျပြီး ကြီးကြပ်ရေး၊ စီမံခန့်ခွဲရေးအပိုင်းမှာတော့ ပိုင်နိုင်ထိမိပြီး အာဏာကို အတိအကျနဲ့ နေရာတကျ သုံးလို့ အင်မတန်မှ ထိရောက်တယ် (Efficiency)။ ဒီလိုပြတ်သားပြီး အလုပ်ကို ရွပ်ရွပ်ခွံခွံ လုပ်သူတွေ အခု ရှားနေပါပြီ။ အဲဒီခေတ်တုန်းက သူနာပြု ဆရာဝန်နဲ့ သူနာပြုစောင့်ရှောက်သူအပေါင်းတို့ရဲ့ ပြုစုဆက်ဆံရေးမှာ အဖွဲ့ရဲ့ စုစည်းစိတ်ဓာတ် (Team Spirit) ရှိပါတယ်။ အထူးသဖြင့် အလုပ်သင်ဆရာဝန်တွေနဲ့ ဝါနဆရာဝန်တွေဟာ ဒီလို အတွေ့အကြုံ ရင့်ကျက်ပြီး ပြဿနာ သေးငယ်ပေါင်းစုံကို ရင်ဆိုင် ဖြေရှင်းခဲ့လို့ ဆေးရုံအဖြစ်သနစ် နှောင့်နှေးပြီး သိတတ်လွန်းတဲ့ ဆရာမကြီးတွေမှ သင်ယူခဲ့ရတာပါ။ ကျွန်မရဲ့ ကိုယ်တွေ့ခံစားမှုတွေကို ပြန်လည် သတိရ နေပါတော့တယ်။

ရှေးဖြစ်နောက်ဟောင်းတွေကို ပြန်လည်သတိရ မှတ်မိနေပြီး သုံးသပ်ဆင်ခြင်ရလို့ စိတ်သဘောထား ပြောင်းလဲလာမှု တစ်နည်း

ဆိုသော် နောင်တရမှုဆိုတာကလဲ ပြောင်းလဲခြင်း တစ်ခုပါပဲ။ ဒီလို ပြောင်းလဲခြင်းကို စေ့ဆော်ပေးလိုက်တဲ့ မျိုးစေ့ကတော့ သင်ခန်းစာ ရလိုက်ခြင်းကြောင့်လို့ ဆိုနိုင်ပါတယ်။ သမိုင်းရဲ့ တန်ဖိုးမှာ ဒီလို သင်ခန်းစာယူနိုင်ခြင်းဟာ အရေးပါဆုံးပါပဲ။

အခုလိုခေတ်တစ်ခေတ်ရဲ့ မှတ်တမ်းမှတ်ရာတွေ နည်းပါးရှားပါး ဖြစ်နေတဲ့ အခါမှာ ပါမောက္ခ ဒေါက်တာအောင်ခင်ရဲ့ စာအုပ်ထုတ်လိုက်တာဟာ လိုအပ်နေတဲ့ သမိုင်းတစ်ကွက်ကို ဖြည့်ဆည်းပေးလိုက်ခြင်းပါပဲ။ ဆရာ ဒေါက်တာမြင့်ဆွေရဲ့ “ဂျပန်ခေတ် B.I.A ဆေးရုံကြီးဝယ်” ဆိုတဲ့ ယခုအခါ ဂန္ထဝင်ဖြစ်လာတဲ့ စာအုပ်ရဲ့ အချိန်အားဖြင့် အဆက်လို့ ဆိုနိုင်ပါတယ်။ စာအုပ်ကို ဖတ်သူတိုင်း ပျော်ရွှင်ကျေနပ်မှုရစေပြီး သမိုင်းရဲ့ လေးနက်မှုပါတဲ့ စာအုပ်ဖြစ်ပါတယ်။

မြင့်မြင့်ခင်
ဩဂုတ် ၂၂ ရက်၊ ၂၀၁၀ ရန်ကုန်။

[အသက် (၈၀) ပြည့်နှစ်အတွက် ဒေါက်တာ ဦးဆန်းမြင့် UK မှ ဂုဏ်ပြုချီးမြှင့်ပေးသော ပုံတူပန်းချီကား] မိမိတို့ အတန်းသားအားလုံး အလွန်လေးစားရသော Clinical Tutor ငံနောင်အခါ အထွေထွေဆေးကုသမှုပါမောက္ခ ဌာနမှူး ဒေါ်မြင့်မြင့်ခင် (M.R.C.P, F.R.C.P)

မာထိကဏ

စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၁။	စာရေးသူ၏စကားဦး (သို့မဟုတ်) ဗညားနှင့်တွေ့ဆုံခြင်း	၁
၂။	ပုံရိပ်များ	၈
၃။	မေ့မရအဖြစ်ဆယ်တန်းနှစ်	၂၃
၄။	ကောလိပ်ကျောင်းအလားခရီးကခပ်ကြမ်းကြမ်း အပြန်ခရီးခပ်ဆန်းဆန်း	၃၁
၅။	ဥပစာတန်းမှ ရှေးဖြစ်ဟောင်းများ အောက်မေ့ဖွယ်	၄၁
၆။	ဆေးကျောင်းသား မွန်ထော်သက်ညွန့်	၅၉
၇။	ဆေးကျောင်းရောက် မောင်မယ်သစ်လွင်များကို မှာကြားလိုသည်မှာ ပါမောက္ခချုပ် ဒေါက်တာ ဦးမင်းစိန် (သမားတော်ကြီး)	၆၈
၈။	သိပ္ပံနည်းကျကျ ကုသမှုအစ ခန္ဓာဗေဒက	၇၈
၉။	လသာလမ်းဟော်စတယ်(လ်)ဘဝ	၉၀
၁၀။	ပုတီးကုန်း ကိုသိန်းမောင်ကိုရည်စူး၍ဆွမ်းကျွေးခြင်း	၁၀၄
၁၁။	တရားနဲ့ယှဉ်ဖိဝကမဖြစ်စဉ်	၁၀၉
၁၂။	လက်တွေ့ဆင်းကား ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးမှာ	၁၂၄
၁၃။	ဆေးဝါးဗေဒအတွေ့အကြုံ	၁၃၁

၁၄။	တစ်ချိန်တုန်းက ဗိုင်းနယ်ဘောလုံးပွဲ	၁၄၁
၁၅။	သေမင်းကိုအံတုရသော အနုဒီဝသိပ္ပံပညာရှင်များ	၁၅၀
၁၆။	သုံးချောင်းထောက်ရေအိုးစင်နှင့် သချိုင်းတစ်ခွင်ပြုပြင်စင်	၁၆၀
၁၇။	ပြည်သူ့ကျန်းမာရေး/ကာကွယ်လှူမှုကျန်းမာရေး	၁၈၀
၁၈။	ဆေးကျောင်း၏နှစ်ပတ်လည်ညစာစားပွဲ	၁၈၄
၁၉။	ရောဂါဗေဒတတ်ပါမှ	၁၉၉
၂၀။	ဆေးမှခင်းလက်တွေ့လေ့လာပုံအစုံစုံ	၂၀၂
၂၁။	ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးလွတ်လပ်ရေးပွဲ	၂၁၂
၂၂။	စိတ်ကျန်းမာရေးအတွေ့အကြုံ	၂၂၀
၂၃။	သားဖွားလက်တွေ့ ဒပ်ဖရင်ဆေးရုံကြီးမှာ	၂၂၃
၂၄။	ဘဝဆေးကျောင်းမှတစ်သက်တာလက်ဆောင်	၂၃၁
၂၅။	ဆေးကျောင်းရဲ့နောက်ဆုံးစာမေးပွဲ	၂၃၇
၂၆။	သမားတို့၏ဖခင် ဆေးဝိဇ္ဇာဘွဲ့နှင့် ကျမ်းကျိန်စာ	၂၅၃
၂၇။	သမားတစ်ယောက်ဖြစ်အောင် ပြုစုပျိုးထောင် ပေးခဲ့သော ကျေးဇူးရှင်ကြီးများ	၂၅၈
၂၈။	ဘဝဆေးကျောင်း ပညာမျက်စိနှင့် မြင်သော ဒို့ဆေးရုံ	၂၆၂
၂၉။	ဗညားနှင့်ဖိုးဖိုးပြန်လည်တွေ့ဆုံခြင်း	၃၀၅
၃၀။	ကျေနပ်ပြီ၊ ကျေနပ်နေပြီလား	၃၀၉

“ဘဝဆေးကျောင်း မပေ့စကောင်း”

အနာဂတ် ရှေ့ခရီးကို... ရည်သန်မျှော် ဖီအကြံပေါ်တော့ ကုန်းကာရုန်းလို့ သန်းခေါင်ယံ... ကြယ်စုံဖက်တယ် သမားအတတ်သင်တယ်လေး... ပညာတတ်လို့... အရွယ်စုံ ဆေးကုရာ... နယ်စုံလို့ တာဝန်ထမ်းပိုးမှာ လွယ်အိတ်ကိုချီ စေတနာဆေးအတတ်ခွဲ ပီတိကို စားသွားခဲ့ပေါ့လေး... ဝေဒနာပျောက်တဲ့ ပြည်သူတွေ ပို့မေတ္တာ ပင်လယ်အလား ဘဝသမိုင်းမှာ သမားဂုဏ်မမောက်လို့ ထွန်းပြောင်ခဲ့သလေး... ဘဝဇာတ်ခုံ ငိုတစ်ခါ၊ ရယ်တလှည့် ကြုံရ အပုံစုံ ကျော်ကာလွှား ဇာတ်လမ်းက အစုံ မှတ်တမ်းပုံပြောင်းလို့ နောင်တခေတ် တက်လူတွေ တွေးချိန်မိအောင် ပြည့်သမားတော် ရေးသားခဲ့ပေါ့ “ဘဝဆေးကျောင်း မပေ့စကောင်း” ဤကဗျာဖြင့် စေတနာရှင် ပြည်သူ့ကျန်းပြုဆရာဝန်ကြီး ပါမောက္ခ ဒေါက်တာဦးအောင်ခင်အား ရိုသေစွာ ဂါရဝပြုလျက် . . . မောင်မြည့်ဝ စာတည်းမှူးချုပ် (ပညာရှင်စာပေတိုက်)